

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3088/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат у ..., против туженог Република Србија Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено поправни завод у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3190/19 од 12.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 11. марта 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3190/19 од 12.05.2020. године тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2491/19 од 17.09.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Република Србија Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено поправни завод у Београду да тужиоцу АА из ... накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2491/19 од 17.09.2019. године усвојен је тужбени захтев тужиоца, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и за одлазак са рада исплати износ од 291.009,11 динара за период од фебруара 2013. године до марта 2015. године, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од одређених датума до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.260,00 динара са законском затезном каматом од извршења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3190/19 од 12.05.2020. године преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и за одлазак са рада исплати износ од 291.009,11 динара за период од фебруара 2013. до марта 2015. године, у појединачним месечним износима са законском

затезном каматом од одређених датума до исплате. Преиначено је и решење о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка износ од 84.260,00 динара са законском затезном каматом од извршења до исплате, и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио дозвољену и благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права. Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 ... и 18/20), те ревизијски суд није одлучивао о предлогу тужиоца за изузетну дозвољеност ревизије по одредби члана 404. истог закона.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је запослен код туженог на одређено време, у Министарству правде, Управа за извршење кривичних санкција Казнено поправни завод у Београду. Тужени није исплатио накнаде трошкове превоза за долазак на рад и одлазак са рада тужиоцу, на релацији од ... до Београда и обрнуто, у периоду од фебруара 2013. па до марта 2015. године. Утврђено је да се тужилац туженом обраћао са захтевима за накнаду трошкова превоза за долазак на рад и за одлазак са рада, те да је решењем туженог од 12.02.2003. године утврђено тужиоцу право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и за одлазак са рада за месец јануар 2013. године, и да ће се новчана накнада исплатити на рачун именовном у нето износу од 19.000,00 динара. Из захтева за накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла за месец фебруар 2013. године, утврђено је да је тужилац у захтеву навео да је запослен у КПЗ-у на радном месту ..., да му је радно време организовано по систему 12-24, 12-48 са долазак на посао и одлазак са посла користи услуге превоза ДОО „...“ од ... до Београда и од Београда до Утврђено је да је решењем Министарства правде и државне управе, Управе за извршење кривичних санкција КПЗ у Београду од 21.05.2013. године одбијен захтев тужиоца за признавање накнаде за трошкове превоза за долазак на рад и одлазак са рада за месец фебруар 2013. године као неоснован, а из образложења произлази да је обавештењем-процедуром од 23.01.2013. године дефинисано да је ради остваривања права на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада потребно да подносилац захтева приложи адекватан доказ, искоришћену месечну карту сходно захтеву који је поднео. Тужилац није доставио такав доказ. Исто се поновило и по решењу туженог од 26.11.2013. године и од 02.12.2013. године донетим по захтеву тужиоца за накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла за септембар и за октобар 2013. године. Обавештењем – процедуром туженог од 05.11.2013. године обавештени су државни намештеници који остварују право на накнаду трошкова превоза за долазак са рада, да државни службеници и намештеници чије је пребивалиште до 50 км удаљености од седишта послодавца као и државни службеници и намештеници чије је пребивалиште удаљено више од 50 км од седишта послодавца, по истеку месеца потребно је да доставе захтев за накнаду трошкова превоза, и уз захтев приложе искоришћену оригиналну месечну карту, односно искоришћене оригиналне појединачне карте овлашћеног аутопревозника, које захтеве са попуњеном изјавом је потребно доставити до 05. у наредном месецу. Висину

досуђеног износа првостепени суд је утврдио на основу резултата вештачења обављеног од стране вештака финансијске струке.

Првостепени суд је полазећи од члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 2. став 1. тачка 2. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника закључио да постоји одговорност туженог за штету коју тужилац трпи због неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, због чега је усвојио тужбени захтев и одлучио као у изреци.

Апелациони суд сматра да овакав закључак не може да се прихвати као правилан, и да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право. Преиначио је првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, зато што запослени у државном органу може са успехом остваривати право на накнаду штете због незаконитог орада органа поводом исплате новчаног потраживања тек у присуству правноснажног решења о признавању тог права.

Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр.62/06...99/14) у члану 37. став 1. прописано је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, а ставом 2. је прописано да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују, прописују уредбом Владе. Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 86/07 ...98/07) у члану 3. прописано је да се државном службенику и намештенку надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Из наведених одредаба, Врховни касациони суд налази да тужилац према присуству на раду у утуженом периоду има право на накнаду трошкова превоза а према цени месечне карте у спорном периоду на релацији од ... до Београда, и обрнуто, ради доласка на рад и одласка са рада, независно од тога да ли се запослени обраћао писаним захтевом ради накнаде трошкова, а како тужени није плаћао накнаду трошкова, то је својим незаконитим радом тужиоцу проузроковао штету у висини прописаних накнада, коју је првостепени суд утврдио, и у обавези је да ову штету накнади на основу члана 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Зато је на основу одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку преиначена другостепена пресуда и одбијена жалба туженог, као неоснована, те потврђена првостепена пресуда.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић